

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200445
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818200445.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: S.. N. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX K., právne zastúpeného: S.. K. G., K. 4, XXX XX G. - N. S. proti žalovanému: VODNÝ SVET, s.r.o., so sídlom Vašinova 61, 949 01 Nitra, IČO: 36 344 567, právne zastúpenému: LEGATE, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 35 846 909, o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č. k. 18Cb/1/2018-218 zo dňa 19. februára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 144, § 145 ods. 1, § 262 ods. 1, § 251, § 256 ods. 1, § 257, § 262 CSP. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 27.01.2020 zobral žalobca žalobu v celom rozsahu späť, z dôvodu, že stratil právny záujem na rozhodnutí o žalobnom návrhu. Žalovaný smeruje k zániku, bol na neho vyhlásený konkurz, a preto by výsledok prebiehajúceho konania bol pre žalobcu prakticky bezcenný. Z uvedeného dôvodu žalobca súdu prvej inštancie navrhol, aby súd konanie zastavil a v zmysle § 257 CSP rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa. Odkázal na rozhodnutia iných súdov (uznesenie OS KE I zo dňa 07.10.2019, sp. zn. 31Cb/33/2019, uznesenie KS BA zo dňa 26.09.2019, sp. zn. 2Cob/124/2019, uznesenie OS BA V zo dňa 02.10.2019, sp. zn. 21Cb/47/1997, uznesenie OS ZA zo dňa 30.8.2018, sp. zn. 11Cb/77/2011, uznesenie OS BN zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 2Cb/76/2017 a uznesenie OS TV zo dňa 19.07.2016, sp. zn. 15Cb/7/2016). K späťvzatiu žaloby sa vyjadril žalovaný. Žalovaný so zastavením konania súhlasil, nesúhlasil však s argumentáciou žalobcu v súvislosti s nepriznaním náhrady trov konania stranám sporu. Mal zato, že procesné zavinenie na zastavení konania mal žalobca a voči žalobcovi si uplatnil náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný poukázal na to, že akákoľvek zmena hospodárskych pomerov žalovaného nemôže mať vplyv na zodpovednosť za zavinenie vzniku trov konania. Rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobca sú na daný prípad neaplikovateľné, nakoľko v prejednávanej veci sa jedná o konanie, ktorého predmetom je určenie právnej skutočnosti, nejedná sa o uplatnenie peňažného nároku, ktorý tvorí majetkovú podstatu žalovaného a nejde o právo, ktoré sa v konkurze uplatňuje prihláškou. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca účinne zobral späť žalobu v celom rozsahu, preto konanie vo veci zastavil. Trovy konania odôvodnil ust. § 256 ods. 1 CSP.

Argumentoval tým, že súd zaviazá na náhradu trov konania protistrany tú stranu, ktorá procesne zavinila zastavenie konania. Ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania. Ak však žalobca vzal žalobu späť, pričom nešlo o reakciu na správanie žalovaného, súd prizná nárok na náhradu trov konania žalobcu. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán

v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane strán, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, teda či možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech (rozhodnutie KS NR zo dňa 29.06.2017, sp. zn. 9Co/138/2017). Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania tým, že po začatí konania vzal žalobu v celom rozsahu späť, pričom nešlo o reakciu na procesné správanie žalovaného. Dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu späťvzatia žaloby považoval v danom prípade za irelevantné. Predmetom prebiehajúceho konania bolo určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, ktoré konanie nemá majetkový charakter,

a preto v prejednávanej veci nie je významné vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného. Skutočnosť, na ktoré poukázal žalobca prvoinštančný súd nepovažoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal nepriznať náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu. Preto priznal náhradu trov konania žalovanému v plnom rozsahu.

2. Proti výroku II. uznesenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Odvolaciemu súdu navrhol, aby v zmysle § 388 CSP napadnutý výrok II. uznesenia zmenil a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec. Žalobca pre vyhlásený konkurz na majetok žalovaného, ktorý smeruje k zániku stratil záujem na vedení sporu. Naďalej pokračovať v konaní považoval za nevhodné. Zdôraznil, že táto rozhodujúca skutočnosť (vyhlásenie konkurzu) nastala až viac ako rok po podaní žaloby žalobcom. Žalobca na jej vzniku nemá akékoľvek pričinenie, t. j. nastala bez ohľadu na jeho vôľu, takže mu za jej vznik nemožno pričítať zavinenie. Mal za to, že preto nastali dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, tak ako poukázal v späťvzatí žaloby.

Súd prvej inštancie sa nevysporiadal v odôvodnení uznesenia s touto podstatnou argumentáciou žalobcu. Žalobca pritom svoju argumentáciu opieral o konštantnú rozhodovaciu súdnu prax. Dôvodil, že jednou zo základných ústavných požiadaviek na kvalitu súdnych rozhodnutí ako súčasti práva na spravodlivý proces je, aby súdne rozhodnutia neboli svojvoľné (arbitrárne). Preto zákonodarca ustanovil osobitné požiadavky na obsahové náležitosti odôvodnení súdnych rozhodnutí. Je povinnosťou súdu vysporiadať sa so všetkými relevantnými tvrdeniami strán sporu a riadne odôvodniť, prečo sa s danou argumentáciou stotožňuje alebo nestotožňuje. Ak takéto obsahové náležitosti odôvodnenia nie sú dodržané, dané rozhodnutie trpí zásadnou vadou (rozhodnutia ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010, I. ÚS 242/2007 alebo I. ÚS 33/2012).

3. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný. Odvolaciemu súdu navrhol, aby v napadnutej časti uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Uviedol, že žaloba podaná v tomto konaní je od samotného počiatku absolútne nedôvodná, argumentačne neudržateľná, bez relevantnej opory v dôkazoch a navyše ňou došlo k zneužitiu práv spoločníka šikanóznym spôsobom. Súd prvej inštancie nemal akúkoľvek zákonnú povinnosť pre vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného konanie prerušovať či zastavovať, keďže predmetom konania nie je právny nárok, ktorý by tvoril majetkovú podstatu žalovaného. Zastavenie konania bolo zapríčinené výlučne procesným úkonom žalobcu - späťvzatím, a to z jediného skutočného dôvodu, ktorým je údajná strata ekonomického záujmu a/alebo hospodárskeho významu žalobcu na výsledku konania. Zdôraznil, že pokiaľ ide o právne posúdenie otázky vplyvu konkurzného konania na podanú určovaciu žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, súd prvej inštancie v súlade s § 47 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii správne právne posúdil vec tak, že vedenie konkurzného konania nie je pre konanie významné. Poukázal na Uznesenie NS ČR sp. zn. 29Odo/694/2001 z 26. júna 2002, ktorý v obdobnej veci (t. j. vplyvu konkurzného konania na prebiehajúce konanie o podanej určovacej žalobe) rozhodol tak, že predmet takéhoto konania zjavne nespadá do

okruhu majetkovej podstaty úpadcu - konkurzné konanie nie je významné pre vedenie takéhoto súdneho konania. Ak žalobca vzal žalobu

v konaní v celom rozsahu späť, vykonal tak svojvoľne (nie ako reakciu na procesné správanie žalovaného) a výlučne zo subjektívneho dôvodu, za čo nesie plnú procesnú zodpovednosť. Neexistoval zákonný dôvod, pre ktorý by konanie malo byť prerušené či zastavené, t. j. mohlo pokračovať a viesť k meritórnemu rozhodnutiu. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade

s právnymi predpismi, keď konštatoval, že konkurzné konanie nie je pre prebiehajúce konanie významné. Pokiaľ ide o dôvody hodné osobitného zreteľa, musia mať povahu objektívnych skutočností (t. j. nie svojvoľnosť). Takouto skutočnosťou preto nemôže byť subjektívny

a zjavne účelový obrat žalobcu v konaní. Preto záver súdu prvej inštancie

o irelevantnosti domnelého dôvodu na strane žalobcu je v tomto smere správny, dostačujúci

a vyplývajúci z kontextu uznesenia. Použitie § 257 CSP neodôvodňuje, ani fakt, že strana nie solventná, alebo že zároková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany.

Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania v prospech žalovaného by bolo krajne nespravodlivé s ohľadom na skutočnosť, že dosiahol plný úspech

v konaní výlučne pre procesné správanie (zavinenie) žalobcu. Je nepochybné, že žalobca procesne zaviniť zastavenie konania podaním späťvzatia, v konaní neexistujú dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné rozhodnúť podľa § 257 CSP a žalobca sa neprijateľným spôsobom snaží zbaviť zodpovednosti za trovy konania vyvolané na strane žalovaného.

4. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Odvolaciemu súdu navrhol, aby v zmysle § 388 CSP napadnutý výrok II. uznesenia zmenil a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Pridržiaval sa predchádzajúcej argumentácie týkajúcej sa potreby nepriznania náhrady trov konania žiadnej zo strán. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že nepriznanie nároku na náhradu trov konania v jeho prospech by bolo krajne nespravodlivé

s ohľadom na skutočnosť, že dosiahol plný úspech v konaní výlučne pre procesné správanie (zavinenie) žalobcu. Upozornil, že prvoinštančný súd nerozhodol vo veci samej, nie je preto možné tvrdiť, že mal žalovaný plný úspech v konaní. Preto nie je možné zavinenie za zastavenie konania pričítať žalobcovi. Žalobca vzal žalobu späť z objektívnych a ním nezavinených dôvodov (vyhlásenia konkurzu žalovaného) a to najmä z dôvodu hospodárnosti konania, pretože meritórny výsledok konania by z praktického hľadiska nemal žiaden význam, nakoľko žalovaný smeruje k zániku. Poukázal pritom na uznesenie Krajského súdu

v Trenčíne zo dňa 18.03.2020, č. k. 4Co/9/2020-64, tvrdiac, že rovnakú okolnosť (späťvzatie žaloby pre vyhlásenie konkurzu žalovaného) prvoinštančný a odvolací súd posúdili úplne rozdielne, ako v odvolaní napádanom rozhodnutí v tunajšom konaní. Takýto stav považoval za neprijateľný, keď v jednom prípade vyhlásenie konkurzu a následné späťvzatie žaloby posúdia súdy ako dôvod nepriznania náhrady trov stranám a v druhom prípade (tunajšie konanie), prvoinštančný súd rovnakú okolnosť posúdi opačne. Zdôraznil ústavnú požiadavku jednotnosti rozhodovacej praxe v obdobných veciach. Preto aj tunajší odvolací súd by nemal podľa názoru žalobcu rozhodnúť inak, ako je navrhnuté v odvolaní, lebo by postupoval

v rozpore s elementárnou právnou istotou a najmä v rozpore s vlastnou rozhodovacou praxou v obdobnej veci. Pokiaľ sa žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu vyjadruje aj k dôvodnosti žaloby, tieto tvrdenia nemajú relevanciu k predmetu odvolacieho konania (rozhodovanie

o trovách). Žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko žalovaný konal pri zmene spoločenskej zmluvy v rozpore s kogentným ustanovením § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka. Dôvodom späťvzatia žaloby v celom rozsahu bola strata právneho záujmu žalobou na rozhodnutí

o žalobnom návrhu z príčin nezavinených žalobcom v dôsledku vyhláseného konkurzu na žalovaného.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 08.06.2020 v plnom rozsahu zotrval na predchádzajúcich písomných podaniach. Podrobne právne zdôvodnil rozdiely medzi žalovanou vecou a rozhodnutiami na ktoré sa vo svojich podaniach odvolával žalobca. Zdôraznil, že v súdnej veci ide o odlišný druh súdneho konania (spor podľa § 137 písm. d) CSP) - určenie právnej skutočnosti, nejde o uplatňovanie peňažného právneho nároku, ktorý by tvoril majetkovú podstatu žalovaného, v konaní je predmetom právo, ktoré sa neuplatňuje prihláškou v konkurze, súd nemá povinnosť prerušiť alebo zastaviť konanie, ani uskutočniť akýkoľvek iný relevantný procesný úkon a meritórnemu rozhodnutiu v tejto veci nebráni prebiehajúce konkurzné konanie.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. o trovách konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania

v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia súdom prvej inštancie.

8. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

9. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza zo zásady procesného zavinenia. Pojem procesné zavinenie, použitý v ustanovení § 256 CSP, sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcim skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzati žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Ak dôjde

k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia, je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách. Zásada zodpovednosti za zavinenie, bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> a znamená, že trovy konania je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Nejde o náhradu všetkých trov, ktoré strana v konaní vynaložila, ale iba trov konania vymedzených v ustanovení § 251 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>,

a to znamená všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Je preukázané, že v predmetnej veci žalobca vzal žalobu späť z dôvodu vyhlásenia konkurzu a tým procesne zavinil zastavenie konania.

12. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256

ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu.

V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (uznesenia NS SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn.

5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide

o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy ÚS ČR

sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Ustanovenie § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprímeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne: neprímeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu a nízky príjem.

13. Za podstatné odvolacie tvrdenia žalobcu považoval odvolací súd jeho tvrdenia, že boli splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené v súlade s požiadavkami ust. § 220 ods. 2 CSP. Obe odvolacie tvrdenia žalobcu odvolací súd považoval za nedôvodné.

14. V prejednávanej veci sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom smere, že konanie o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nie je konaním, ktoré sa v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného prerušuje zo zákona v zmysle ust. § 47 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nie je preto relevantná argumentácia žalobcu pri späťvzati žaloby týkajúca sa vyhlásenia konkurzu na žalovaného, rovnako ani skutočnosť, že žalovaný smeruje k zániku a preto žalobca stratil záujem na vedení sporu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP a riadil sa pri rozhodovaní o trovách konania výlučne procesným zavinením žalobcu na zastavenie konania. Pokiaľ žalobca v konaní predložil rozhodnutia súdov v obdobných veciach, tieto sa týkali majetkových sporov. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutia sa týkali sporov o zaplatenie, ktoré sa vyhlásením konkurzu zo zákona prerušujú, pretože nároky z nich uplatnené patria do majetkovej podstaty úpadcu. Rovnako žaloba o vylúčenie veci z exekúcie je svojim charakterom odlišná od žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia za situácie, že na stranu sporu bol vyhlásený konkurz. Preto neobstojí argumentácia žalobcu týkajúca sa nejednotnosti rozhodovania súdov v obdobných veciach.

15. K odvolaciemu tvrdeniu žalobcu, že napadnuté uznesenie nespĺňa požiadavky a náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza nasledovné. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v odôvodnení rozsudku/uznesenia súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku/uznesenia bolo presvedčivé. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Odvolací súd, po preskúmaní napadnutého uznesenia uzavrel, že jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Súd

prvej inštancie sa pri rozhodovaní o trovách konania jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou strán sporu, uviedol dôvody pre ktoré aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP a vysporiadal sa s ust. § 257 CSP. Odvolací súd považuje odôvodnenie uznesenia za dostačujúce, spĺňajúce podmienky ust. § 220 ods. 2 CSP.

17. Po preskúmaní veci odvolací súd uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne pričom zhodne so závermi súdu prvej inštancie dospel k záveru, že, nie sú splnené podmienky na aplikáciu § 257 CSP a žalobca procesne zavinil zastavenie konania.

18. Pokiaľ sa žalobca pri rozhodovaní o náhrade trov konania domáhal aplikácie ust. § 257 CSP, odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie pre jeho použitie nevzhliadol žiadne dôvody. Použitie uvedeného ustanovenia si vyžaduje, aby išlo skutočne o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Nemôže zakladať voľnú možnosť jeho aplikácie v zmysle svojvoľe, ale súd musí skúmať existenciu zvláštnych a výnimočných okolností. Nie je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách, medzi ktoré patrí zásada úspechu vo veci a zásada procesného zavinenia za zastavenie konania. Dôvody žalobcu, že na žalovaného bol vyhlásený konkurz, smeruje k zániku a preto stratil hospodársky záujem na vedení sporu, ktoré boli dôvodom späťvzatia žaloby, nepredstavujú takú výnimočnú okolnosť, ktorá by spĺňala podmienky pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

19. Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o nároku žalovaného na náhradu trov konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, plne sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie a konštatuje spornosť jeho dôvodov.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP za použitia ustanovení o trovách konania pred súdom prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný preto mu patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).